

РАНКО ПАВЛОВИЋ

СЛОВО

КАКО СЕ КЛЕШЕ СОНЕТ

Сонет је мушка пјесма, никла из женске душе,
и није важно чија рука ће да га клеше.
Његови верси могу камени зид да сруше
и дигну га да буде што и раније бјеше.

Њему не треба име из царских именара,
јер јачи је од трона и свјетлији од жезла.
Он се не пише мачем, већ се љубављу ствара,
мислиш: дјевојачка је рука стихове везла.

Израста из језика, ријечима процвјета,
и у риме уткива мирис латица рујних,
па поленом оплоди расадник епитета.

Док записује сонет, попут древног дијака,
у свечаној одежди, сред облака олујних,
пјесник мир воспоставља у гротлу осинака.

СЛОВО О СЛОВУ

Та мала сјеменка, зрнце од олова,
ил' графит што скрива животворну клицу,
коју дух небески од смисла искова,
да ријеч изњедри, од ње реченицу;

то божанско словце, на олтару жижак,
свјетлост која спаја биће с васељеном,
што је већа тајна срцу ми је ближа,
и запљускује ме љубављу искреном.

Из далеких сфера с мишљу кад докрила
и бисерну тајну оловци повјери,
слово тражи свога дијака Гаврила.

Да у срж му тајне срцем, душом уђу,
многима је жеља; по сопственој мјери
ту да мудрост нађу, своју, никад туђу.

ДОК СПОМЕНИК СТАРИ, СТИХОВИ СВЕ МЛАЂИ

Бронза нагризена патином времена,
пропета ка небу, пркоси и траје,
док у споменику пјесма прикривена,
пјесниковог срца стишава трептаје.

Он млад и пун снаге, у бронзу окован,
све би да растрга, небом да се вине.
Докле да самује, обручима спутан,
док перо мирује и маме висине?

Ево новог стиха! Гдје да га запише?
У споменик свеска остављена није,
ни сестре оловке оvdје нема више.

Године и риме у звјезданој лађи
плове кроз вријеме, он у парку бдије.
Бронза све старија, а пјесник све млађи.

КАКО ОДЛАЗЕ ПЈЕСНИЦИ

Тихо, као лист са гране кестена,
што лелујаво у барицу пада,
пјесник, огрнут музиком катрена,
тоне у своју Пјесму изненада.

Док чекаш нове стихове његове,
бућне у море звано Поезија.
Насмијан весла у коначне снове,
па се у бескрај звјездани извија.

Лети високо, рони у дубине,
и даље зрнца суштине открива,
чека да нова мисао му сине.

Он Пјесми својој тијело предаје,
у сваку Ријеч сам себе уткива,
јер зна да тако са нама остаје.

ОСИПА СЕ КУЋНА БИБЛИОТЕКА

Док на полицама чаме годинама,
Ја поред њих спавам, оне дежурају.
Кад год нова стигне, намеће се сама:
Узми ме! Старе већ иду своме крају.

Књиге што свједоче о данима младим,
што чекаху да их у старости читам,
поклањам; млађим се у осами сладим,
илузијом хране посустали ритам

мог животног пута. Те на полицама
са мном младовале. Ноћима смо скупа
бројали звјезде. Сад их гризе тама.

Паучина, мољци, окови прашине...
Драге старе књиге из самоће чупам,
сад ће неко други о њима да брине